

je kovářem a v provozování svého řemesla plného živobytí může nalézt a poněvadž dle výpovědí slyšených osob přezvědných byl sice při obdělávání pachtovaných pozemků osobně poněkud činným, ale ponejvíce používal k tomu osob cizích a zejména také svých učedníků kovářských.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Zákon ze dne 12. srpna 1921, čís. 313 sb. z. a n., pokud se týče zákon ze dne 13. července 1922, čís. 213 sb. z. a n., které nastoupily na místo opatření Stálého výboru Národního shromáždění ze dne 8. října 1920, čís. 586 sb. z. a n., a zákona ze dne 30. října 1919, čís. 593 sb. z. a n., mají za účel, zabezpečiti možnost, obdělávati zemědělskou puđu, drobným pachtýřům, kteří, nemožouce vykázati podmínky § 1 zákona ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n., nemají požadovacího nároku dle § 1 tohoto citovaného zákona. Proto dlužno ustanovení § 1 zákona čís. 313/21 sb. z. a n. pokud se týče článku I. zákona čís. 318/19 sb. z. a n., vykládati v souhlasu s předpisem § 3 zákona čís. 318/1919 sb. z. a n., dle něhož nejvyšší soud, jak v celé řadě svých rozhodnutí vyslovil a dusedně svůj názor uplatňuje až dosud, jednak pokládá za drobného zemědělského pachtýře malého živnostníka venkovského, který výtěžku z pozemků spachtovaných potřebuje k doplnění obživy své a své rodiny, plynoucí mu z jeho živnostenského zaměstnání, jednak nepožaduje, by za všech okolností pachtýř sám, anebo pouze se členy své rodiny obdělával bez cizí pomoci pozemek, do pachtu vzatý. V tomto směru propachtovatelka v námitkách proti žádosti pachtýřově o obnovu pachtu na dvě další léta neuvedla, že obdělávání pozemků jest pouze vedlejším zaměstnáním pachtýře, kterému výdělek z kovářského řemesla poskytuje potřebnou výživu, a nelze proto k tomuto tvrzení, teprve ve stížnosti do usnesení prvního soudu uvedenému, přihlížeti dle § 8 zákona čís. 313/21 sb. z. a n. Ve směru druhém zjistil první soud, že pachtýř sám při pracích zemědělských pomáhal a také rekursní soud má za to, že pachtýř byl při obdělávání pachtovaných pozemků »poněkud osobně činným«. Byli-li mu při tom nápomocni jeho učňové, zjednal-li si ve žních ženskou sílu, nebo oral-li mu jednou cizí dělník pozemky, nelze tvrditi, že neobdělával jich sám nebo se svou rodinou, a neprávem proto rekursní soud proti úmyslu zákonodárcovu a duchu zákona vyhověl námitkám propachtovatelky.

Čís. 2025.

Návrhu, by dlužník, vykonavší již vyjevovací přísahu, doplnil seznam jmění, soudu již předložený, a stvrdil jeho správnost přísahou, lze vyhověti pouze za podmínek § 49 ex. ř.

(Rozh. ze dne 21. listopadu 1922, R I 1328/22.)

K návrhu vymáhajícího věřitele vyzval e x e k u č n í s o u d dlužníka, vykonavšího dne 23. června 1922 vyjevovací přísahu, by při roku dne 6. října 1922 doplnil seznam jmění a vykonal přísahu. R e k u r s n í s o u d návrh zamítl. D ů v o d y: K návrhu strany vymáhající ze dne 11. května

1922 složil povinný dne 23. června 1922 přísahu vyjevovací ve smyslu § 47 ex. ř. Dle ustanovení § 49 ex. ř. může dlužník k opětovnému složení přísahy vyjevovací býti donucen pouze tenkrát, je-li osvědčeno, že po složení vyjevovací přísahy nového jmění nabyt anebo, uplynulo-li ode dne složení přísahy více než 6 měsíců. Ani ta ani ona podmínka není v případě tomto dána. Tvrdí-li strana vymáhající, že dlužník, skládaje dne 23. června 1922 vyjevovací přísahu, neuvedl v seznamu kolkovaných bankovek, různých vkladních knížek a cenných papírů, v návrhu podrobně uvedených, nejedná se o jmění, jehož dlužník nabyt po složení přísahy vyjevovací, nýbrž o jmění, o němž vymáhající věřitelka tvrdila, že je již před touto přísahou měl a tudíž zamlčel. Mohlo by tedy přijíti v úvahu, zdali dlužník vyjevovací přísahou nedopustil se snad činu trestného, kterážto otázka však nespadá do příslušnosti soudu exekučního.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Byť pravdou bylo, že návrh stěžovatelky zněl pouze na ustanovení roku, při kterém dlužníku mělo býti uloženo, by udal, kde jest jmění, v návrhu uvedené, a že tedy návrh směřoval pouze k tomu, by dlužník doplnil seznam jmění, soudu již předložený, a udal, kde jest nyní majetek jím k soupisu přihlášený, jest nicméně uložení takovéto povinnosti dlužníka podstatnou součástí vyjevovací přísahy ve smyslu § 47 ex. ř. a, poněvadž dlužník již seznam jmění předložil a přísahu složil, lze mu povinnost tu uložiti jenom za podmínek § 49 ex. ř., kterých zde není.

Čís. 2026.

Z toho, že jednotná zásilka rozdělena byla na několik vozových nákladů a že o každém vozovém nákladu vydán byl samostatný nákladní list železniční, nelze ještě souditi, že šlo o tolikéž samostatných dopravních smluv a samostatných nároků z těchto smluv.

(Rozh. ze dne 21. listopadu 1922, R I 1336/22.)

Žalobkyně zaslala do Vídně prázdné sudy v 25 vagonech, z nichž na každý vagon byl vydán zvláštní nákladní list. Domáhajíc se na dráze vrácení přeplatku dovozného 5.500 Kč a 33.104 Krak., zadala žalobu na s b o r o v é m s o u d ě, jenž o ní věcně rozhodl. O d v o l a c í s o u d z r u š i l napadený rozsudek i s předchozím řízením a odmítl žalobu. Důvody: Žalobkyně opírá nárok svůj o nákladní smlouvu s čsl. státními drahami ohledně zaslaných do Vídně prázdných sudů. Dle § 61 žcl. dopr. ř. jest nákladní smlouva s dráhou sjednána, jakmile výpravna přijala ku přepravě zboží a nákladní list, na němž na znamení přijetí vytiskne výpravna denní razítko. Důkazem o nákladní smlouvě jest nákladní list opatřený razítkem dráhy. Dle vlastních tvrzení žalobkyně jde o zásilky prázdných sudů, uskutečněné v době od 24. srpna 1920 do 2. září 1920, na které se vztahuje 25 nákladních listů, předložených žalobkyní. Poněvadž tedy ohledně každé z uvedených zásilek vystaven byl zvláštní